

UTASSY JÓZSEF

Mese születésnapomról

*Hol volt,
hol nem volt,
talán egy csillaghajításnyira innen – – –*

*Álmaimban ma is visszafáj még
a szülőrés szorítása.*

*Tavas van, suhogó, gyönyörű kikelet,
sárga híreket kiáltoz dombon az aranyeső,
pici rügyek, bimbók bombái robbannak,
és szinte velem együtt születnek meg a pöttöm,
ráncos arcú, csecsemő levelek.*

*Komoran, barnán
fölbúg a völgyben a vasgyár szirénája,
mert vasárnap is zabál a kohó,
fálnak a kemencék.*

Piros egek ejtőernyőjén hullong alá a Nap.

*Apám a Kapcához címzett csehóban féldecizik,
ragyog, fizet fűnek-fának, rázzák a kezét,
és hátbaveregetik jól a barátok.*

*Mi meg mamácskával meléngetjük egymást,
dömöckölöm két kicsi öklömmel a mellét,
mohó vagyok,
világra éhes:*

*szájam szegletén kibuggyan,
alácsorog apró arcomon
az anyatej.*

Szakállam havában

*Öreg este van. Aggastyán
szakállam hava szakad rám.*

*És megcsap a vénség szaga.
Fintorog rám az éjszaka.*

*Megálljatok hé, csillagok!
Én is lobogok, tűz vagyok,*

*hamuhodó tűz évada,
miként a mindenség maga.*

*Valahol, talán a holdon,
vonít egy magányos mozdony.*

*Öreg este van, aggastyán.
Szakállam hava szakad rám.*

